

anvisningskontorer efter Overenskomst med vedkommende Institution.

Udgifter, der afholdes til Understøttelser i Medfør af foranstaaende Bestemmelser, bæres af vedkommende Opholdskommune, der dog faar $\frac{2}{3}$ af Udgifterne refunderet af Arbejdsløshedsfonden. Halvdelen af Arbejdsløshedsfondens Udgifter refunderes Fonden af Statskassen. Fondens Refusionspligt er betinget af, at der paa nærmere af Socialministeren angiven Maade gives Fonden Adgang til at føre Tilsyn med, at Understøttelsen til de arbejdsløse ydes i Overensstemmelse med de af Kommunalbestyrelserne (Magistraten) fastsatte Regler, og at Kontrollen er betryggende gennemført.

For Medlemmer af statsanerkendte Arbejdsløsheds-kasser kan en Kommune som Tillæg til den i Lovforslagets Begyndelse omhandlede midlertidige Hjælp vedtage at betale Kontingent til Arbejdsløsheds-kassen for det Tidsrum, i hvilket Understøttelse i Henhold til nærværende Lov oppebæres. Mod behørig Dokumentation refunderer Arbejdsløshedsfonden fuldt ud Kommunernes Udgifter efter denne Bestemmelse.

Understøttelser efter denne Lov medfører ikke for Modtageren de med Modtagelsen af Fattighjælp forbundne Retsvirkninger og har ingen Indflydelse paa den paagældendes Erhvervelse af Forsørgelsesret i Opholdskommunen. Denne har ikke Krav paa sædvanlig mellemkommunal Refusion af den ydede Understøttelse.

Loven træder straks i Kraft og gælder indtil den 1. Maj 1931.

I Bemærkningerne til Lovforslaget udvikles, hvad der har foranlediget Lovforslagets Fremkomst: *at* den ekstraordinære Arbejdsløshedsunderstøttelse ophævedes i 1927, *at* de Krisekasser, som var tænkt at skulle erstatte den nævnte Understøttelse, kun i meget ringe Omfang oprettedes, *at* de Forsøg, der blev gjort paa ad Lovgivningens Vej at komme de arbejdsløse, der havde opbrugt deres vedtægtsmæssige Understøttelse, til Hjælp, ikke førte til noget, se senest Aarvog 1929—30, Side 362 og 367, *at* de arbejdsløse, der ikke kan faa mere Hjælp fra Arbejdsløsheds-kasserne, nu er henvist til Hjælpekassen eller Fattigvæsenet, hvis Udgifter allerede i Forvejen er steget betydeligt (Fattighjælpsudgifter fra 17,9 Mill. Kr. i 1926—27 til 20,9 Mill. Kr. i 1928—29 og Hjælpekasseudgifter i samme Tidsrum fra 8,4 Mill. Kr. til